

Sygn. akt V W 5069/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Agnieszka Gutowska

Oskarżyciel publiczny: S. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie 8 grudnia 2015 roku

sprawy **B. Z.** s. J. i E., ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 maja 2015r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zamieszkania, będąc właścicielem firmy (...) Prawno-Gospodarcze B. Z., która była posiadaczem samochodu marki B. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 19 grudnia 2014r. ok. godz. 20.20,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn zm.

orzeka:

I. obwinionego B. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 300 (trzysta) złotych grzywny,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 5069/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2014 r. ok. godz. 20:20 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe polegające na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” przez kierującego pojazdem marki B. o nr rej. (...). /k. 1 notatka urzędowa, k. 2 zdjęcie/

Na podstawie informacji uzyskanej od (...) S.A. z siedzibą w W. ustalono, iż użytkownikiem samochodu marki B. o nr rej. (...) była(...), Ś. (...), (...)-(...) W.. /k. 5 pismo/

Straż Miejska m. st. W. (...)Oddział (...) wezwiała właściciela firmy (...) (...) do wskazania w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komu powierzył pojazd marki B. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 19 grudnia

2014 r. ok. godz. 20:20, poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej części B załącznika. W wezwaniu Straż Miejska wskazała, że w przypadku niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, popełni on wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. oraz że w związku z powyższym zakończenie prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawie nastąpi poprzez wyrażenie zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości 200 złotych. W powyższym wezwaniu wskazano, że mandat karny kredytowany zostanie wystawiony i przesłany po uprzednim wypełnieniu, podpisaniu i odesłaniu załączonego oświadczenia zawartego w części C załącznika. W niniejszym piśmie wskazano również, że wypełniony formularz oświadczenia należy odesłać w terminie 7 dni listownie na podany adres Straży Miejskiej oraz w przypadku niewypełnienia oświadczenia części B lub C Straż Miejska skieruje wniosek o ukaranie do Sądu Rejonowego. /k. 6, 8 pisma/

Pierwszego wezwania, które skierowane zostało pismem z dnia 21 stycznia 2015 r. właściciel firmy (...) (...) nie odebrał – zostało ono dwukrotnie awizowane. /k. 7 zwrotne potwierdzenie odbioru/

Powtórne wezwanie skierowane zostało pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r.. Przesyłka odebrana została w dniu 11 maja 2015 r. przez B. Z., który prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W.. /k. 9 zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 10 dane z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej/

B. Z., który prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W., wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał w terminie 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma, komu powierzył pojazd marki B. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 19 grudnia 2014 r. ok. godz. 20:20. /k. 11 notatka urzędowa/

Obwiniony B. Z. odnosząc się do zarzuconego mu czynu przyznał się do niepoinformowania Straży Miejskiej. Wskazał jednak, że forma, w której zostało mu przesłane powyższe wezwanie, nie dawała możliwości odpowiedzi kto tego dnia jechał samochodem, gdyż mógł on jedynie udzielić odpowiedzi, że to on kierował pojazdem lub wskazać na inną osobę. Obwiniony podkreślił, że funkcjonuje on w pewnej grupie firm, wśród której dochodzi do wymiany samochodów. B. Z. zaprzeczył jednocześnie, aby w dniu, w którym ujawniono wykroczenie drogowe, kierował powyższym pojazdem. Wyjaśnił również, że nie był w stanie podać osoby kierującej, z uwagi na to, że nie otrzymał on stosownego zdjęcia. Podkreślił, że w przypadku, gdyby otrzymał takie zdjęcie, być może byłby w stanie podać informacje na temat osoby, której pożyczył pojazd do używania. Odnosząc się do okazanego mu wezwania i zwrotnego potwierdzenia odbioru z k. 8, obwiniony oświadczył, że na tej podstawie niemożliwe było wskazanie kto jechał wówczas tym samochodem. Podkreślił on przy tym, że nie pamiętał której konkretnej osobie pożyczył wówczas samochód i nie chciał podawać nieprawdziwych informacji na temat osoby, której pożyczył wówczas samochód. Wyjaśnił, że prawdopodobne jest również to, że ktoś dalej użył w/w samochodu. Odnosząc się do prowadzonej działalności gospodarczej obwiniony wyjaśnił, że w miejscu, w którym znajduje się siedziba jego firmy, znajdują się jeszcze dwie inne spółki i zdarza się, że jego koledzy pożyczają pojazd, którego jest on leasingobiorcą. /e-protokół rozprawy z dnia 8 grudnia 2015 r. od godz. 00:05:01 do godz. 00:12:04 wyjaśnienia obwinionego B. Z./

B. Z. ma 39 lat. Jest żonaty, ma dwoje małoletnich dzieci. Jest prawnikiem, prowadzi własną działalność gospodarczą z zakresu doradztwa i uzyskuje dochód w wysokości 2500 zł netto, jest również zatrudniony na stanowisko członka zarządu z dochodem 1800 brutto. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był również karany. /e-protokół rozprawy z dnia 8 grudnia 2015 r. od godz. 00:00:39 do godz. 00:03:49 wyjaśnienia obwinionego B. Z./

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego B. Z. Sąd uznał za wiarygodne w części, w której potwierdził, że otrzymał pismo od Straży Miejskiej wzywające go do wskazania komu powierzył samochód do używania i potwierdził nieudzielenie odpowiedzi Straży Miejskiej na powyższe wezwanie.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego podającego, że nie był w stanie wskazać kto prowadził pojazd w oznaczonym czasie, Sąd uznał za okoliczności, które nie powodują braku wyczerpania znamion zarzucanego mu

wykroczenia oraz stanowią rezultat braku dostatecznej refleksji nad zakresem obowiązku ciążącego na posiadaczu pojazdu z mocy art. 96 § 3 kw i art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 11/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań i zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 3-4, 6-9/, pisma z (...) S.A. /k. 5/ oraz danych z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej /k. 10/, które zostały ujawnione na rozprawie, stwierdzając brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej tych dokumentów.

Obwinionemu B. Z. zarzucono, że w dniu 18 maja 2015r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zamieszkania, będąc właścicielem firmy (...), która była posiadaczem samochodu marki B. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 19 grudnia 2014r. ok. godz. 20.20, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn zm.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionego skierowane zostało pismo, w którym został on pouczony o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wezwany do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w czasie zdarzenia został powierzony w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorzczuk T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony złożył pisemną odpowiedź na w/w wezwanie, bądź też stawiał się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jego pojazdem.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionym, jako posiadaczowi pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym takiego postępowania, by jako posiadacz pojazdu, mógł zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi. Oznacza to, że osoba zobowiązana wobec organu ma obowiązek posiadania danych na temat tego, kto użytkował jej pojazd (pojazd znajdujący się w jej posiadaniu) i czynić to może w sposób dla siebie dogodny i przez siebie obrany, np. poprzez zwykłe – zapamiętywanie tych faktów, bądź jeśli osoba nie przechowuje w pamięci takich danych np. poprzez powierzenie ewidencjonowania takich zdarzeń innym osobom – tak by zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Właściciel, posiadacz pojazdu, który podaje, że nie może, lub nie jest w stanie pamiętać, kto prowadził pojazd, a jednocześnie nie zabezpiecza sobie danych na temat tego komu powierzył pojazd, tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godzi się na to.

Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecnictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu Sądu Najwyższego

z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, iż (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie.” Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyjawiał również w Uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela ten pogląd.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

W chwili popełnienia czynu obwiniony był osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionego.

Dokonując wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 zł jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz że będzie dostatecznie dolegliwa, biorąc pod uwagę zdolności zarobkowe obwinionego i jego sytuację zawodową. Poprzez orzeczenie względem obwinionego wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie Sąd wydał na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania, które w sprawie o wykroczenie, rozpoznanej na rozprawie wynoszą 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.